

Esa cosa con alas

Títol original: *The Thing with Feathers* **Direcció i guió:** Dylan Southern (novel·la: Max Porter) **País:** Regne Unit **Durada:** 98 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Benedict Cumberbatch, Richard Boxall, Henry Boxall, Eric Lampaert... **Música:** Richard Reed Parry **Fotografia:** Ben Foddesman **Distribuïdora:** Avalon **Estrena a Espanya:** 31/10/2025

No recomanada per a menors de 16 anys

Doblada en espanyol / Versió original en anglès, amb subtítols en català

SINOPSI

Lluitant per processar la sobtada i inesperada mort de la seva dona, un pare jove perd el control de la realitat quan una presència aparentment maligna comença a aguitar-lo des dels foscos racons de l'apartament que comparteix amb els seus dos fills petits. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Benedict Cumberbatch sobrevola el desconsol a través d'una profunda comprensió

Dylan Southern, conegut per la seva sensibilitat en retratar emocions fràgils, fa un pas endavant amb ***Esa cosa con alas***, una pel·lícula que s'instal·la al territori del dol, però que va més enllà de la simple tristesa per explorar alguna cosa molt més fugissera: el desconsol. No el dolor immediat de la pèrdua, sinó aquest ressò persistent que ens impedeix trobar repòs. És una obra basada en el llibre *Grief Is the Thing With Feathers* de Max Porter.

El film, protagonitzat per **Benedict Cumberbatch**, evoca inevitablement *Un monstruo viene a verme*, tant per la seva combinació de realisme emocional i imatgeria simbòlica com per la mirada infantil que travessa la història. Tanmateix, Southern substitueix el component fantàstic per un de més introspectiu i ombrívol, on la figura del corb s'alça com a metàfora del dolor desconsolat i la malenconia. Una presència que remet directament a Edgar Allan Poe, i que dota el relat d'una textura poètica propera al terror interior.

Cumberbatch, habituat a personatges turmentats com en *Patrick Melrose* o *Eric*, troba aquí un registre diferent: el d'un home que, en lloc d'enfonsar-se en el silenci o l'autodestrucció de les drogues o l'alcohol, busca la redempció a través del diàleg. El seu personatge, un pare i artista devastat per la pèrdua, decideix enfrontar-se al seu buit parlant d'ell, pintant-lo, solitari però obert a parlar sobre el dolor que el travessa. I és en aquest gest on la pel·lícula troba la seva fortalesa més gran: el reconeixement que el dol no se supera, s'acompanya.

Southern filma amb delicadesa, sense recórrer a grans esclats emocionals. La càmera observa els silencis, els petits rituals, els gestos maldestres dels que intenten consolar sense saber com. En la seva aparent quietud, ***Esa cosa con alas*** es converteix en un assaig sobre la comunicació emocional: com parlar del dolor, com sostenir l'altre sense envair-lo, com continuar endavant quan l'absència pesa més que la presència.

Visualment, la pel·lícula destaca pel seu to grisenc, gairebé gòtic, on cada pla sembla suspès entre allò tangible i allò imaginat. El corb, més que un símbol, actua com un mirall: una veu que ens recorda que la pèrdua també ens pertany. I aquesta criatura apareix antropomòrfica, enorme, monstruosa, com una part de nosaltres que sembla sorgida dels nostres pitjors malsons, però que necessitem per poder sobreviure.

Esa cosa con alas no busca commoure per la llàgrima fàcil, sinó per l'honestedat de la seva mirada. És una faula amarga i compassiva sobre l'acceptació, sobre aprendre a conviure amb allò que no es pot arreglar. Southern lliura una obra madura, íntima i profundament humana, on el dolor no es cura, però almenys es comparteix.

Furanu - moviementarios.com